

és kinyitja az ajtót.

Egy festő szép képben festette meg a zörgető Jézust. Amikor a képet megmutatta barátjának, az így szólt: "A kép csodálatosan szép, csak kár, hogy valamit elfelejtettél megfesteni. Nincs az ajtón kilincs." - "Ó barátom, ezt az ajtót csak belülről lehet kinyitni, ez az ajtó az emberi szívet ábrázolja", felelte a festő.

Igy énekeltük mi is: "Bejönnél már, de némán kulcsfordulásra vársz." Igen, Jézus vár, zörget, de nem töri ránk az ajtót, nem jön be erőszakkal. Az Ő evangéliuma tele van ezzel a feltételes szócskával: "Ha". Ha valaki jönni akar énutánam...Ha valaki meghallja az én szómat...ha megnyitja az ajtót. Félreérthetetlenül benne van az is, hogy ha nem akar jönni, nem jön; ha nem hallja, hát nem hallja, ha nem nyitja meg az ajtót, hát zárva marad.

Jézus zörget, de az ajtót nekünk kell megnyitni, a szívünket nekünk kell kitárni. S ez az ajtónyitás, ez a szívkitárás az ismertetőjele, a hiteles pecsége annak, hogy csakugyan meghallottuk az ő szavát.

Bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.

A gyógyulást a tűzben megpróbált arany, a fehér ruha és a szemgyógyító ír által ígérte az Úr. Aki elfogadja Tőle ezeket, azoknak még többet ígér; legbensőbb közösséget: "bemegyek ahhoz". Teljes életközösségre lép velünk. Ez pedig a menny előízét hozza a számunkra. Ezt jelenti az a kifejezés is, hogy vele vacsorálok és ő énvelem. A messiási ünnepi étkezésnek az előképe ez.

Befejezésül még valamit el kell mondanom, amit Isten a szívemre nehezített. A vacsora a mindennapok utolsó szakaszát jelenti, de jelenti az emberi élet utolsó szakaszát is.